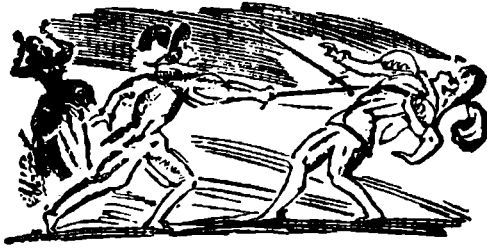

AKMENINIS
SVEČIAS

Leporello.
O statua gentilissima
Del gran' Commendatore!..
...Ah, Padrone!

*Don Giovanni*¹

PIRMOJI SCENA

DON CHUANAS IR LEPORELLO

DON CHUANAS

Palaukim čia nakties. Ak, pagaliau
Pasiėkėme vartus Madrido. Greitai

¹ Leporello. O prakilnausioji didžiojo komandaro statula!
... Ak, pone!

Don Giovanni

Pažįstamomis gatvėmis aš lėksiu,
Savo ūsus po apsiaustu paslėpęs,
O antakius — po skrybėle. Sakyk,
Ar taip manęs negalima pažinti?

LEPORELLO

Tai jau! Pažint sunkoka Don Chuaną
Tokių kaip jis daugybė juk.

DON CHUANAS

Juokauji!

O kas mane pažintų?

LEPORELLO

Pirmas sargas,
Čigonė arba girtas muzikantas,
Ar savas — koks nors įžūlus plevėsa
Su apsiaustu ir su kardu pašonėj.

DON CHUANAS

Kas per bėda, jei ir pažins. Kad tik
Nesusitikčiau su pačiu karalium, —
Nors — Madride aš nieko nebijau.

LEPORELLO

O jau rytoj pasieks karalių gandas,
Kad Don Chuanas pats iš ištrėmimo
Atvyko į Madridą, — ką gi tąsyk
Jis su jumis darys?

DON CHUANAS

Nusiųs atgal.

Tikriausiai jau galvos man nenukirs,
Nesu juk aš valstybei nusikaltęs.
Mylédams, jis pašalino mane,
Idant mane ramybėje paliktų
Šeima nukautojo.

LEPORELLO

Taigi užtat!

Sédétumét jūs sau ramiausiai ten.

DON CHUANAS

Labai dėkoju! Aš iš nuobodumo
Ten vos nenumiriau. Kas tai per žmonės
Ir kas per žemė! O dangus? . . . Lyg dūmai.
O moterys! . . . Aš stačiai nemainyčiau —
Matai, kvallasis mano Leporello, —
Prasčiausios Andalūzijos kaimietės
Į pirmąją gražuolę jų — tikrai.
Iš pat pradžių patraukė jos mane
Žydrom akim ir savo baltumu,
Ir drovumu, o naujumu — labiausiai;
Tik, ačiū dievui, greitai supratau,
Kad gėda net su jom ir pasižinti:
Gyvybės nēr jose — vaškinės lėlės;
Mūsiškės gi! . . . Bet, pažiūrėk, šios vietos
Matytos mums, ar tu jas pažinai?

LEPORELLO

Kaip aš neatpažinsiu? Vienuolyno
Antonijaus aš dar neužmiršau.

Jūs važinėjot, būdavo, čionai,
O aš giraitėj toj dabojau arklius.
Prisipažįstu, prakeikta tarnyba.
Smagiau nei aš jūs leidot šičia laiką.
Tikėkit man.

DON CHUANAS

(susimąstęs)

Inesė nelaiminga!
Jos nebėra. Kaip aš mylėjau ją!

LEPORELLO

Inesė! . . tamsiaakė. . . O, žinau,
Tris mėnesius jūs meilinojė jai;
Vos vos padėjo nelabasis.

DON CHUANAS

Liepos

Nakčia. . . kažkokį keistą malonumą
Atrasdavau aš žvilgsnyje liūdnam
Ir lūpose išbalusiose jos.
Tai keista. Rodos, gražuole
Tu nelaikei jos. Ir išties, mažoka
Joje tikros grožybės būta. Akys,
Vien akys tik ir žvilgsnis. . . Tokio žvilgsnio
Jau niekad nemačiau. O balsas jos
Tylus ir silpnas buvo — it ligonės;
Jos vyras buvo niekšas atšiaurus.
Vėlai patyriau aš. . . Inese, vargše! . .

LEPORELLO

Na, ką gi, ir kitų po jos netrūko.

DON CHUANAS

Teisybė.

LEPORELLO

O kad būsime gyvi,
Tai atsiras ir kitos.

DON CHUANAS

Gal ir taip.

LEPORELLO

Dabar kurios ieškosim Madride?

DON CHUANAS

O, Lauros! Aš lekiu tiesiog pas ją.

LEPORELLO

Puiku.

DON CHUANAS

Tiesiog į jos duris, — o jeigu
Pas ją kas nors jau — šokt prašau pro langą.

LEPORELLO

Tai žinoma. Na, palinksmėjom mes.
Neilgai mus numirėliai kankina.
Kas eina priešais mus?

(Ieina vienuolis.)

VIENUOLIS

Tuoj ji atvyks
Čionai. Kas ten? Gal Donjos Annos žmonės?

LEPORELLO

Ne, esame mes patys ponai sau,
Mes vaikštinėjame čia.

DON CHUANAS

O jūs ko laukiat?

VIENUOLIS

Tuoj turi atvažiuoti Donja Anna
Pas savo vyro kapą.

DON CHUANAS

Donja Anna
De Solva! Kaip! Žmona to komandoro,
Kurį nužudė... užmiršau kas?..

VIENUOLIS

Niekšas,
Ištvirtėlis, bedievis Don Chuanas.

LEPORELLO

O! Mat kaip! Gandas apie Don Chuaną
Atklydo net į ramų vienuolyną.
Net atsiskyrėliai himnus jam gieda.

VIENUOLIS

Jūs, gal, pažįstat jį?

LEPORELLO

Mes? Anaipiol.
O kur dabar jis?

VIENUOLIS

Nér jo čia, — jisai

Toli ištrémime.

LEPORELLO

Ir ačiū dievui.

Kuo jis toliau — geriau. Visus juos reiktų,
Ištirkélius, vienan maišan — ir jūron!

DON CHUANAS

Ką tu meluoji?

LEPORELLO

Tyčia aš... Tylėkit.

DON CHUANAS

Tai čia palaidojote komandorą?

VIENUOLIS

Čionai. Žmona paminklą jam pastatė
Ir atvažiuoja čia kiekvieną dieną
Už atilsį vėlės jo pasimelsti.
Ir paraudot.

DON CHUANAS

Kas per keista našlė!

Ir ne biauri?

VIENUOLIS

Moters grožiu žavėtis
Mes, atsiskyrėliai, neturim. Betgi
Meluoti — nuodėmė; net pats šventasis
Jos nuostabios grožybės neužginčys.

DON CHUANAS

Ne veltui pavydaus velionio būta.
Jis Donją Anną laikė užrakinęs;
Nė viens jos nematydavo iš mūsų.
Norėčiau aš su ja pasikalbėti.

VIENUOLIS

O, Donja Anna niekada su vyrais
Nesikalba.

DON CHUANAS

O su jumis kaip, tėve?

VIENUOLIS

Su manimi — kas kita; aš vienuolis.
Štai ir jinai.

(Ieina Donja Anna.)

DONJA ANNA

Atidarykit, tėve.

VIENUOLIS

Tuojau, senjora; aš jau laukiau jūs.

(Donja Anna eina vienuoliui
paskos.)

LEPORELLO

Na, kaip?

DON CHUANAS

Jos visiškai man nematyti
Po šiuo našlės juodoju gaubtuvu.
Vos kulnį jos siaurutį pastebėjau.

LEPORELLO

Pakanka jums ir to. Vaizduotė jūsų,
Kuri ir už tapytoją greitesnė,
Bematant visa kita nupaisys;
Jums vis tiek pat, nuo ko pradėt: nuo kojų
Ar antakių.

DON CHUANAS

Žinai ką, Leporello,
Su ja susipažinsiu aš.

LEPORELLO

Dar ko!
Labai čia reik! Nudėjęs vyrą, nori
Pasižiūrėti ašarų našlės.
Nedorėlis!

DON CHUANAS

Bet štai jau ir sutemo.
Kol mėnuo viršum mūs nepatekėjo
Ir kolei dar nepavertė tamsos
Šviesiąja prieblanda, Madridan eisim.

(Išeina.)

LEPORELLO

Tartum vagis, ispanų grandas laukia
Nakties ir bijo net mėnulio — dieve!
Prakeiktas toks gyvenimas. Ar ilgai
Su juo terliosiuos? Nėr jėgų, tikrai!

ANTROJI SCENA

(Kambarys. Vakarienė pas Donją Laurą.)

PIRMASIS SVEČIAS

Prisiekiu, Laura, tau, jog niekados
Nesi lig šiol tu puikiai taip vaidinus.
Kaip tiksliai supratai tu savo rolę!

ANTRASIS SVEČIAS

Ir kaip galingai tu išvystei ją!

TREČIASIS

Kaip meniškai!

LAURA

Taip, sekės man šiandieną
Kiekvienas judesys, kiekvienas žodis;
Atsidaviau laisvai aš įkvėpimui,
Ir žodžiai liejosi, tartum juos gimdė
Ne vergiškoji atmintis, bet siela. . .

PIRMASIS

Tiesa. Dar ir dabar tau akys žiba,
Skrustai įkaite, ir užsidegimas

Vis gyvas tavyje. Neleiski, Laura,
Be pėdsako užgest jam; padainuoki
Ką norint, Laura.

LAURA

Duokit man gitarą.
(Dainuoja.)

VISI

O, brava! Brava! Puikiai, stebuklingai!

PIRMASIS

Dėkojam, burtininke, širdis mūsų
Žavi tu. Iš gyvenimo džiaugsmų
Viena tik meilė muziką pranoksta.
Bet meilė — tai melodija. . . Pažvelk,
Pats Karlas net, niūrusis tavo svečias.
Sujaudintas.

ANTRASIS

Kokie garsai! Kiek daug
Į juos įdėjai sielos tu! O kam
Priklauso žodžiai, Laura?

LAURA

Don Chuanui.

DON KARLOS

Ką, Don Chuanui?

LAURA

Taip. Juos kitados
Parašė mano ištikimas draugas
Ir lengvapėdiškas meilužis mano.

DON KARLOS

Tas Don Chuanas — niekšas ir bedievis,
O tu, tu — kvaišė.

LAURA

Ar tu pasiutai?

Aš tučtuojau tave papiauti liepsiu
Savo tarnams, nors tu ispanų grandas.

DON KARLOS

(keliasi)

Tad šauk gi juos.

PIRMASIS SVEČIAS

Nustok, nustoki, Laura!

Don Karlai, tu nepyk. Jinai užmiršo. . .

LAURA

Ką? . . Kad Chuanas dvikovoj garbingai
Nukovė tikrą brolių jo? Taip, gaila,
Kad ne jį patį.

DON KARLOS

Kvailas, kad pykau.

LAURA

Aha, prisipažįsti pats, kad kvailas.
Tad susitaikykim.

DON KARLOS

Atsiprašau,

Atleisk man, Laura. Bet žinai, to vardo
Aš negaliu girdėti abejingai.

LAURA

O argi aš kalta, jog kas minutė
Tas vardas ant liežuvio man užėina?

SVEČIAS

Na, jei visai nebepyksti jau, Laura, —
Dar padainuok.

LAURA

Taip, paskutinį kartą.
Naktis jau — metas. Ką gi man dainuoti?
O, paklausykit.

(Dainuoja.)

VISI

Puikiai, stebuklingai!

LAURA

Na, meldžiami, sudiev!

SVEČIAI

Sudievu, Laura.

(Išeina. Laura sustabdo Don Karlą.)

LAURA

O tu, pasiutėli, lik pas mane.
Tu man kritai į akį. Don Chuaną
Man priminei tu, kai mane išplūdai
Ir kai sukandai grieždamas dantis.

DON KARLOS

Laimingas! Tu, vadinas, jį mylėjai?

(Laura daro teigiamą ženklą.)

Labai?

LAURA

Labai.

DON KARLOS

Ir dar tebemyli?

LAURA

Šią valandą? Ne, nemyliu. Dviejų
Negalima mylėti man. Dabar
Myliu tave.

DON KARLOS

Sakyk, kiek metų, Laura,
Turi tu?

LAURA

Aštuonioliktus baigiau.

DON KARLOS

Esi jauna ir būsi dar jauna
Metelių šešetą. Aplink tave
Metelių šešetą jie dar būriuosius,
Neš dovanas tau, puoselės, myluos,
Tave naktinėm džiugins serenadom
Ir kryžkelėse dėl tavęs kits kitą
Žudysis naktimis. Tačiau kada
Praeis laikai, kada įdubs tau akys,
Kada vokai susiraukšlės pajuodę
Ir žilės sumirgės tavoj kasoj,
Ir kai sene vadins tave, — ką tąsyk
Tu pasakysi?

LAURA

Tąsyk... Kam galvoti?
Kas čia per kalbos? Argi tokios mintys
Tau visad esti? Eik — atidaryk
Balkoną. Koks tylus dangus! Sustingęs
Šiltasis oras. Laurais ir citrinom
Naktis pakvipus. Aiškus mėnuo spindi
Tirštoj, tamsioj mėlynėj, ir sargai
Kažin kur rėkia pratisai: giedra!
O šiaurėje, tenai, toli — Paryžiuj —
Gal būt, dangus debesimis apklotas,
Lietus lynoja šaltas, pučia vėjas.
Bet kas gi darbo mums? Klausyki, Karlai,
Aš reikalauju, kad nusišypsotum.
Na, mat!

DON KARLOS

O mielas demone!
(Beldžias.)

DON CHUANAS

Ei, Laura!

LAURA

Kas tai? Kieno tai balsas?

DON CHUANAS

Atrakink.

LAURA

Nejaugil... Dieve!..

(Atrakina duris, įeina Don Chuanas.)

DON CHUANAS

Labas.

LAURA

Don Chuanas!

(Laura šoka jam ant kaklo.)

DON KARLOS

Kaip! Don Chuanas!..

DON CHUANAS

Laura, miela drauge!

(Bučiuoja.)

Kas pas tave, brangioji Laura?

DON KARLOS

Aš, —

Don Karlos.

DON CHUANAS

Tai netyčia susitikom!

Rytoj — aš pasiruošęs tau tarnauti... .

DON KARLOS

Ne! Tuoju — dabar.

LAURA

Nustokite, Don Karlai, —

Juk jūs ne gatvėje — jūs pas mane.

Laūk malonėkite.

DON KARLOS

(neklusydamas)

Aš laikiu. Na?

Tavo špaga čia pat?

DON CHUANAS

Jei tu esi

Toks nekantrus, — prašau.

(Kaunasi.)

LAURA

Ai, ai, Chuanai!..

(Puola į patalinę. Don Karlos krinta.)

DON CHUANAS

Na, kelkis, Laura, baigta.

LAURA

Kas tenai?

Nukautas? Mano kambary! Puiku!

Kas man daryt, pakartuve, šėtone?

Kur aš dabar išmesiu jį?

DON CHUANAS

Gal būt,

Jis gyvas dar.

(Apžiūrinėja kūną.)

LAURA

Taip, gyvas, — žvelk, begėdi!

Tiesiog širdin jam dūrei — ne pro šalį.

Nebėga kraujas iš žaizdos trikampės,

Jau nealsuoja — mat kaip?

DON CHUANAS

Kas daryt?

Jis pats norėjo to.

LAURA

Ė, Don Chuanai,
Iš tikro pikta. Amžinai tie šposai! . .
O vis nekaltas. . . Tu iš kur dabar?
Ar jau seniai čia?

DON CHUANAS

Tik atvažiavau,
Ir tai tylom — juk man nedovanota.

LAURA

Ir apie Laurą savo pagalvojai
Tuoju? Jei kas gerai, — gerai. Bet ne,
Aš netikiu. Ėjai kaip tik pro šalį
Ir pamatei namus.

DON CHUANAS

Ne, mano Laura,
Paklauski Leporello. Apsistojau
Už miesto, smuklėj prakeiktoj. Aš Lauros
Ėjau ieškoti Madride.

(Bučiuoja ją.)

LAURA

Brangusis! . .
Palauk. . . Prie mirusio! . . Kur dėt man jį?

DON CHUANAS

Palik ramybėj jį... Anksti, prieš auštant,
Po apgaubte aš išsinešiu jį
Ir kryžkelėj padėsiu.

LAURA

Bet tiktai
Žiūrėk, kad kas tavęs nepastebėtų.
Kaip puikiai padarei tu, čion atėjęs
Akimirksniu vėliau! Tavo draugai
Vakarieniavo pas mane. Tik tik
Išėjo. Jei tu būtum juos užklupęs!

DON CHUANAS

Ar jį seniai jau pamilai tu, Laura?

LAURA

Ką taip? Tu, rodos, klieidi?

DON CHUANAS

○ sakyk,
Kiek sykių tu suspėjai nusidėti,
Kol be manęs buvai?

LAURA

○ tu, padauža?

DON CHUANAS

Sakyk gi... Ne, paskiau pasišnekėsime!..

TREČIOJI SCENA

(Komandoro paminklas)

DON CHUANAS

Į gera viskas. Netyčiom užmušęs
Don Karlą, atsiskyrėliu romiuoju
Čion pasitraukiau — ir kasdien matau
Žavingą mano našlę ir, man rodos,
Esu jos pastebėtas. Ligi šiol
Mes viens prieš kitą pūtėmės, bet šiandien
Reikės man ją prašnekinti; jau metas.
Nuo ko pradėti? „Drišiu“... arba ne:
„Senjora“... Ha! Kas tik galvon ateis,
Tą ir sakysiu be pasiruošimo,
Improvizuodamas jai meilės dainą.
Jau atvažiuoti būtų metas jai.
Be jos, man regis, liūdna komandorui.
Kokiu jis milžinu čia atvaizduotas!
Kokie pečiai! Kaip Herkulio!.. O buvo
Patsai velionis mažas ir silpnutis, —
Čionai, nė pasistiepęs, savo nosies
Ranka jis nepasiektų. Kai suėjom
Mes už Eskurijalo, jis ant kardo

Užsmigo ir sustingo man, lyg žiogas
Ant adatos. O buvo jis drąsus,
Ir išdidus, ir dvasios atšiaurios.
A, štai jinai.

(Ieina Donja Anna.)

DONJA ANNA

Ir vėl jis šičia. Tėve,
Aš išblaškiau susikaupimą jūsų,
Atleiskit.

DON CHUANAS

Aš turėčiau atleidimo,
Senjora, jus prašyti. Gali būt,
Aš lietus jūsų liūdesiui kliudau?

DONJA ANNA

Ne, tėve, mano liūdesys many!
Prieš jus mani maldavimai į dangų
Ramiausiai gali kilti — aš prašau
Ir jus prie jų pridėti savo balsą.

DON CHUANAS

Man, Donja Anna, melstis su jumis!
Nesu aš vertas šitokio likimo.
Ne, aš nedrįsiu lūpom nuodėmingom
Maldas šventąsias jūsų pakartot —
Ir dievobaimingai tiktai iš tolo
Į jus žiūriu, kaip, tyliai atsiklaupus,
Jūs paberiate juodus savo plaukus
Ant marmuro blankaus, — ir rodos, tartum
Slapčia aplankė angelas ši kapą,

Sumišusioj širdy neaptinku
Tuomet maldų. Aš, nebylus, stebiuosi,
Mąstydamas: laimingas tas yra,
Kurio šaltasis marmuras sušilęs
Nuo dangiško jos kvapo ir kurį
Ji savo meilės ašarom aplaistė. . .

DONJA ANNA

Kaip skamba kalbos tos — keistai.

DON CHUANAS

Senjora?

DONJA ANNA

Man. . . Jūs užmiršote. . .

DON CHUANAS

Ką? Kad niekingas
Aš atsiskyrėlis? Kad čia skambėt
Neturi nuodėmingas mano balsas?

DONJA ANNA

Man pasirodė. . . Aš nesupratau. . .

DON CHUANAS

Ak, aš matau, jūs viską, viską žinot!

DONJA ANNA

Ką aš žinau?

DON CHUANAS

Taip, aš nesu vienuolis —
Prie jūsų kojų man atleist maldauju.

DONJA ANNA

O dieve! Atsikelkit. . . Kas gi jūs?

DON CHUANAS

Auka aistros beviltės, nelaimingas.

DONJA ANNA

O viešpatie! Ir čia, ties šiuo kapu!
Išeikit.

DON CHUANAS

Donja Anna, valandėlė,
Tik valandėlė!

DONJA ANNA

Jeigu kas ateis! . .

DON CHUANAS

Stūmoklė užrakinta. Valandėlė!

DONJA ANNA

Na? Ką? Ko reikalaujat jūs?

DON CHUANAS

Mirties!

O, lai numirsiu tuoj prie jūsų kojų,
Lai vargšas mano kūnas guli čia —
Ne, ne prie palaikų, kurie jums brangūs,
Ne šičia, ne arti — toliau kur norint,
Tenai — prie durų — prie paties jų slenksčio,
Kad mano akmenį paliest galėtų
Jūs koja lengvute ar drabužiū,
Kada čionai, pas tą išdidų karstą,
Ateisit garbanų nulenkt ir verkti.

DONJA ANNA

Jūs. . . jūs pamišęs.

DON CHUANAS

Argi, Donja Anna,
Mirties sau geisti — ženklas beprotybės?
Jei aš beprotis būčiau, aš norėčiau
Palikti gyvas, aš turėčiau viltį
Švelniąją meilę širdį jums paliesti;
Jei aš beprotis būčiau, naktimis
Nuo jūsų balkono aš neatsitraukčiau,
Jums serenaDOM drumsdamas sapnus;
Nesislapstyčiau aš, bet atvirkščiai —
Visur būt stengčiau jūsų pastebėtas;
Jei aš beprotis būčiau, kam man reiktų
Kentėt vienatvėj?

DONJA ANNA

Šit kaip tylit jūs?

DON CHUANAS

Pasidaviau aš progai, Donja Anna, —
Nebūtumėt kitaip jūs niekados
Pažinus mano paslapties liūdnosios.

DONJA ANNA

Ir jau seniai jūs mylite mane?

DON CHUANAS

Seniai ar neseniai, pats nežinau,
Bet tik nuo to akimirksnio pažįstu
Gyvenimo dienų trapiųjų vertę
Ir suprantu, ką reiškia žodis — laimė.

DONJA ANNA

Šalin iš čia — jūs esat pavojingas.

DON CHUANAS

Aš pavojingas? Kuo?

DONJA ANNA

Bijau klausyt jūs.

DON CHUANAS

Nutilsiu; tik šalin nevykit to,
Kuriam į jus žiūrėti — džiaugsmas vienas.
Drąsių vilčių savy aš neturiu,
Aš nieko neprašau, bet jus regėti
Turiu aš, jei jau pasmerktas esu
Gyventi.

DONJA ANNA

Eikit, ne vieta čionai
Tokioms beprotiškoms kalboms. Ateikit
Ryt pas mane. Jei pagarbą tą pačią
Išsaugot man prisiekiat, jus priimsiu —
Tik vakare — vėliau. Nuo pat to laiko,
Kai palikau našlė, nesimatau
Su niekuo. . .

DON CHUANAS

Angele! Tegul paguodžia
Jus dievas, Donja Anna, kaip šiandieną
Jūs kankinį paguodėt nelaimingą.

DONJA ANNA

Keliaukite.

DON CHUANAS

Dar vieną minutėlę.

DONJA ANNA

Ne, teks, matyti, man išeit... Be to,
Malda galvon nebeina man. Išblaškėt
Mane jūs pasaulietiškom kalbom;
Nuo jų seniai, seniai ausis manoji
Atpratusi yra. Aš jus rytoj
Priimsiu.

DON CHUANAS

Dar tikėti nedrįstu,
Dar laime nedrįstu aš pasikliauti...
Ryt pamatysiu jus! — Ir ne čionai,
Ir ne vogčia!

DONJA ANNA

Taip, taip, rytoj, rytoj.
Kuo jūs vardu?

DON CHUANAS

Diego de Kalvado.

DONJA ANNA

Sudievu, Don Diego.

(Išeina.)

DON CHUANAS

Leporello!

(Leporello įeina.)

LEPORELLO

Ko reikia jums?

DON CHUANAS

Mielasis Leporello!

Laimingas aš! — Ryt vakare, vėliau... .

Ryt, mano Leporello, tu paruošk... .

Kaip kūdikis, laimingas aš!

LEPORELLO

Kalbėjot

Su Donja Anna? Gali būt, jinai

Jums porą žodžių ištare meilingų

Arba, gal, jūs palaiminote ją?

DON CHUANAS

Ne, Leporello, ne! Jinai paskyrė

Man pasimatymą!

LEPORELLO

Nejau? O našlės,

Jūs visos esat tokios!

DON CHUANAS

Aš laimingas!

Geidžiu dainuot, apglėbt pasaulį noriu.

LEPORELLO

O komandoras? Jis ką pasakys?

DON CHUANAS

Manai, pavyduliauti jis pradės?

Tikriausiai, ne; jisai žmogus protingas

Ir po mirties tikriausiai bus aprimęs.

LEPORELLO

Ne, jojo statulon tiktai pažvelkit.

DON CHUANAS

Ir ką?

LEPORELLO

Ji žiūri, rodosi, į jus
Ir rūstauja.

DON CHUANAS

Tad eiki, Leporello,
Prašyk ją pas mane atsilankyti —
Ne pas mane, — pas Donją Anną, ryt.

LEPORELLO

Šaukt statulą svečiuosna! Kam?

DON CHUANAS

Tikrai jau
Ne tam, kad aš su ja kalbėčiau — kviesk
Rytojui statulą pas Donją Anną
Ateit vėliau, sutemus, ir prie durų
Sargyboj atsistoti.

LEPORELLO

Kas per noras
Juokaut, ir dar su kuo!

DON CHUANAS

Na, eik.

LEPORELLO

Bet...

DON CHUANAS

Eik gi!

LEPORELLO

Šauniausioji, gražiausioji stovyla!
Jus kviečia mano ponas Don Chuanas
Atsilankyti... Negaliu, dievaž,
Baisu.

DON CHUANAS

Bailys! Tuoju tave aš!..

LEPORELLO

Leiskit.

Ryt kviečia mano ponas Don Chuanas
Ateit vėliau į jūs žmonos namus
Ir atsistot prie durų...

(Statula, lyg sutikdama, linktelia
galva.)

Ai!

DON CHUANAS

Kas ten?

LEPÓRELLO

Ai, mirsiu, ai!..

DON CHUANAS

Kas atsitiko tau?

LEPORELLO

(linktelėdamas galva)

Ai! .. statula... ai! ..

DON CHUANAS

Tu lenkiesi?

LEPORELLO

Ne,

Ne aš, jinai.

DON CHUANAS

Gana niekus plepėti!

LEPORELLO

Nueikit patys.

DON CHUANAS

Na, žiūrėk gi, mulki.

(Statulai.)

Aš, komandorai, ryt pas tavo našlę,

Kur būsiu pats, prašau tave ateiti

Ir tarpdury sustot sargyboj. Būsi?

(Statula linktelia galva.)

O dieve!

LEPORELLO

Ką? Ar nesakiau... .

DON CHUANAS

Išeikim.

KETVIRTOJI SCENA

(*Donjos Annos kambarys*)

DONJA ANNA

Aš priėmiau jus, Don Diego; tik
Bijau, pašnekesys mano liūdnasis
Jums nuobodus atrodys. Neišdyla
Man, vargšei našlei, vis atsiminimas
Nelaimės. Aš, nelyginant Balandis,
Su ašaromis šypseną maišau.
Ko gi jūs tylit?

DON CHUANAS

Tylomis džiaugiuosi
Būt vienas su puikiaja Donja Anna
Giliai sava mintim, čionai — ne ten,
Ne ties kapu negyvo laimės vaiko —
Ir jau nebematau aš jūsų klūpant
Prieš vyrą marmurinį.

DONJA ANNA

Don diego,

Jūs esat pavyduolis, — mano vyras
Net ir karste neduoda jums ramybės?

DON CHUANAS

Aš neturiu pavyduliauti; jūs
Išrinkot jį.

DONJA ANNA

Ne, motina manoji
Man liepė duoti ranką Don Alvarui;
Mes buvom vargetos; jisai — turtingas.

DON CHUANAS

Laimingas! Jis prie savo deivės kojų
Tuščius lobius sudėjo — ir už tat
Patirti gavo dangiškąjį gėrį.
Jei būčiau jus pažinęs, kaip džiaugsmingai
Turtus ir vardą — viską atiduočiau
Už vieną maloningą žvilgsnį jūsų!
Aš būčiau vergas valios jūs šventosios,
Aš jūsų užgaidas visas stebėčiau,
Kad jas patenkinčiau, kad jūsų dienos,
Lyg vienas amžinas stebuklas būtų.
Deja! — Likimas man ką kita lėmė.

DONJA ANNA

Užteks, Diego: nuodėmė man jūsų
Klausyt — jus negaliu mylėt: našlė
Ir grabui turi būt ištikima.
Kad jūs žinotumėt, kaip Don Alvaras
Mane mylėjo! O, tikriausiai niekad
Savuos namuos nebūtų jis priėmęs
Įsimylėjusios moters. Našliu patanęs,
Jis ištikimas meilei pažadėtai
Paliktų.

DON CHUANAS

Nekankinkit, Donja Anna,
Širdies man, savo vyrą nuolatos
Minédama. Gana mane žudyti,
Nors vertas gal esu būt nužudytas.

DONJA ANNA

Dél ko? Jūs nė su kuo ryšiai šventieji
Nejungia — juk tiesa? Mane pamilęs,
Ir prieš mane ir dangų jūs teisus.

DON CHUANAS

Prieš jus? O dievel!

DONJA ANNA

Argi kaltas esat
Jūs prieš mane? Sakykite, kuo gi?

DON CHUANAS

Ne,
Ne, niekad.

DONJA ANNA

Diego, kas yra?
Kuo prieš mane jūs neteisus? Sakykite.

DON CHUANAS

Ne, niekuomet.

DONJA ANNA

Diego, tai man keista:
Aš jus prašau, aš reikalauju. . .

DON CHUANAS

Ne, ne!

DONJA ANNA

A! Šit kaip paklusnus jūs mano valiai!
O ką čia pat kalbėjote jūs man?
Kad geistumėte vergu mano būti.
Diego, aš supyksiu, — atsakykit,
Kuo prieš mane jūs kaltas?

DON CHUANAS

Nedrįstu, —
Jūs neapkęsti imsite manęs.

DONJA ANNA

Ne, ne. Iš anksto jums aš dovanoju,
Tačiau žinoti noriu. . .

DON CHUANAS

Nenorėkit
Siaubingą, šiurpią paslaptį žinoti.

DONJA ANNA

Siaubingą! Jūs kankinate mane,
Smalsi esu aš baisiai — kas yra?
Kaip drįsot jūs mane ižleist? Aš jūsų
Nepažinojau. Priešų neturiu
Ir neturėjau. Vyro užmušėjas —
Vienintelis.

DON CHUANAS

(pats sau)

Prie galo viskas eina!
Sakykit, nelaimingo Don Chuano
Jūs nepažįstat?

DONJA ANNA

Ne, aš kaip gyva,
Nesu jo mačiusi.

DON CHUANAS

Jūs širdyje
Nekenčiat jo?

DONJA ANNA

Taip liepia man garbė.
Bet atitraukt jūs stengiatės mane
Nuo klausimo, jums duoto, Don Diego —
Aš reikalauju. . .

DON CHUANAS

O jei Don Chuana
Jūs susitiktumėt?

DONJA ANNA

Tuomet aš niekšui
Širdin įsmeigčiau durklą.

DON CHUANAS

Donja Anna,
Kur tavo durklas? Štai krūtinė mano.

DONJA ANNA

Diego! Ką jūs?

DON CHUANAS

Aš Chuanas, ne Diego.

DONJA ANNA

O dieve! Netikiu, negali būti.

DON CHUANAS

Aš Don Chuanas.

DONJA ANNA

Neteisybė.

DON CHUANAS

Aš

Nukoviau tavo vyrą ir dėl to
Nesigailiu — nér atgailos many.

DONJA ANNA

Ką aš girdžiu? Ne, ne, negali būti.

DON CHUANAS

Aš Don Chuanas — ir tave myliù.

DONJA ANNA

(krisdama)

Kur aš? . . Kur aš? . . Alpstu, alpstu.

DON CHUANAS

Dangau!

Kas jai yra? Kas yr tau, Donja Anna?
Pakilk, pakilk, nubusk, atsikvošėki:
Prie tavo kojų guli vergas tavo,
Tavo Diego.

DONJA ANNA

O, palik mane.

(Silpnai.)

Tu — mano priešas, atėmei tu man

Tai, kas pasauly. . .

DON CHUANAS

Mielas sutvėrime!

Aš viskuo savo smūgį pasiryžęs

Atpirkt, įsakymo prie tavo kojų

Tik laikiu, liepk — numirsiu; liepk — vien tau

Kvėpuosiu aš.

DONJA ANNA

Tai šičia Don Chuanas. . .

DON CHUANAS

Ar ne tiesa — jums atvaizdavo jį

Kaip niekšą, išgamą, — o Donja Anna?

Gal būti, gandas nėra toks neteisingas,

Pavargusiąją sąžinę gal slėgia

Daug, daug piktybės. Taip, ilgai buvau aš

Klusniausias ištvirkimo mokinys,

Bet nuo to laiko, kai išvydau jus,

Aš, rodos, visas atgimiau iš naujo.

Pamilęs jus, aš pamilau dorybę

Ir pirmą kartą drebančius kelius

Nužemintas prieš ją nulenkiu.

DONJA ANNA

O, Don Chuanas iškalbus — girdėjau,

Žinau; vylingas gundytojas jis.

Tvirkintojas bedieviškas jūs, sako,
Jūs tikras demonas. Kiek vargsių jūs
Pražudėte?

DON CHUANAS

Lig šiol jų nė vienos
Nesu mylėjęs.

DONJA ANNA

Taip ir patikėsiu,
Kad pirmąkart pamilo Don Chuanas,
Kad jis many naujos aukos nieieško!

DON CHUANAS

Jei aš norėčiau jus apgaudinėti,
Ar aš prisipažinčiau, ar ištarčiau
Tą vardą, kur negalit jūs girdėti?
Kur čia matyt apgaulė ar klasta?

DONJA ANNA

Kas žino jus? — Bet kaip gi jūs galėjot
Ateit čionai? Galėjo jus pažint,
Ir neišvengiama mirtis jūs laukė.

DON CHUANAS

Ką reiškia man mirtis? Gyvybę savo
Už pasimatymo džiaugsmingą mirksnį
Be žodžio atiduočiau aš.

DONJA ANNA

Bet kaip gi
Išeit jums iš čionai, neapdairusis!

DON CHUANAS

(bučiuodamas jai ranką)

Ir jums gyvybė vargšo Don Chuano
Dar rūpi? Tai pagiežos neturi
Tu dangiškoj sieloj, Donja Anna?

DONJA ANNA .

Ak, jei pagiežą jaust aš jums galėčiau!
Tačiau reik skirtis mums.

DON CHUANAS

Kada gi mes

Pasimatysim vélei?

DONJA ANNA .

Nežinau,

Šiaip kada nors.

DON CHUANAS

Rytoj?

DONJA ANNA

O kur?

DON CHUANAS

Čionai.

DONJA ANNA

Kokia aš silpnadvasė, Don Chuanai!

DON CHUANAS

Jei man atleidi, — bučinį taikos. . .

DONJA ANNA

Jau metas, eiki.

DON CHUANAS

Vieną, šaltą, ramų...

DONJA ANNA

Koksai tu įkyrus. Na, še tau jį.

Kas beldžias ten? .. Išnyki, Don Chuanai!

DON CHUANAS

Sudiev, lig pasimatymo, mieloji.

(Išeina, bet parbėga atgal.)

A! ..

DONJA ANNA

Kas tau? .. A! ..

(Ieina komandoro statula; Donja
Anna krinta.)

STATULA

Jūs kvietėt — ateinu.

DON CHUANAS

O dieve! Donja Anna!

STATULA

Viskas baigta,

Paliki ją. Drebi tu, Don Chuanai.

DON CHUANAS

Aš? Ne. Tave kviečiau: džiaugiuos išvydęs.

STATULA

Duok ranką.

DON CHUANAS

Štai jinai... O, koks sunkus
Jo akmeninio delno paspaudimas!
Palik mane, leisk ranką, leisk man ranką...
Aš žūstu — viskas baigta, — Donja Anna:..

(Prasmenga.)

